

njega samega, zdaj Bajazeta in Milico, — Timur je za-  
branil to; radostno je mel roci in rekel: „Ne motite je,  
razstopite se na stran, zato da bode Bajazet tem bolje  
mogel videti oba, ta prizor ga bode posebno potješil.“

Bajazet je v svojem kurniku stal tako, kakor bi  
bil omračen bil, izbuljene je imel oči, kakor kri, tako  
je oči imel rudeče, gledal je svojo ženo, kako objemlje  
Milana, a baš — ko je sekira drugič zasvetila se v  
zraku in ko je druga Milanova roka bila odletela od  
telesa, bruhnil je sultan iz sebe vskrik blazniške obup-  
nosti. „Pogini, malovrednica!“ — zakričal je in po-  
skočil naprej, rad bi bil planil na Milico, menil je o  
svoji blaznosti, da prodere svojega kurnika železno plat,  
kakor bi bila iz lesenih palic bila, a — razbil si je  
glavo in zavalil se je po svojem kurniku.

„Srbska bode vendar-le o svojem časi svobodna,  
draga Milica!“ — šepetnil je Milan sè svojo poslednjo  
silo, ali o srečnem nasmehu, a ko je bila druga roka  
padla na tla, ni zganil se ni, z bežečo krvijo vred je  
iz njega bežal tudi njegov duh, a Milica je že svoja  
ustna pritiskala na mrliška ustna.

„Mrtev je, vsega sveta gospod!“ — opomnil je ra-  
belj Timurju in pokazal Milana.

„A on-le tam je tudi mrlič!“ — pristavil je Timur  
in pokazal Bajazeta v kurniku — „žal mi je, ker ne  
morem svojega zverinjaka v Samarkandu obogatiti s to  
dragoceno zverjo; ali kdo bi bil to veroval popreje?“  
— začudil se je in zganil je z ramenoma ta krutež.

Milica je omedlela; umrla je takoj drugega dne.

Tako je poginil Bajazet, glavni početnik grozne iz-  
daje, s katero je bil Branković pred trinajstimi leti v  
sužnost pahnil Srbsko; njegova carjevina je razpadla  
na toliko kosov, kolikor je hrepenelo jih po njenih po-  
sameznih delih; Bajazetovi sinovi so pobegnili z bojišča,  
posameznih pokrajin emiri in Tatarski emiri so vsi po-  
vprek bojevali in trgali se za opustošene krajine; le  
Srbska ni znala porabiti le te prilike, da bi bila Turke  
na veke izgnala iz Evrope; trinajst let, to je bilo dovolj  
časa, da je Srbski narod vklonil se kneževi volji, a  
Štepan Lazarjević ni porabil te prilike, da bi bil Turke  
pognal iz Evrope, temuč dal je kri in slavo svojega  
národa zato, da je vzdržalo se Turško gospodstvo v  
Evropi, — da, zato, da je tudi Azija poslušala Moha-  
meda, njegove sestre sina, ter je svojo domovino otroval  
z večo izdajo, nego Vuk Branković sam. Mohamed  
sicer ni zatiral Srbskih pravic — in njegov sin Murad  
je miroval, da je životarila Srbska, ali njegov vnuk  
Mohamed II. se je 1459. leta polastil vse Srbske, od-  
peljal je s te nesrečne zemlje 200.000 bivalcev v za-  
jetje, da je z njimi obljudil opustošene Azijske krajine.

Nevredni sin cara Lazarja, Štepan Lazarjević, ta  
je bil kriv, da Srbi Angore niso dobili kot nagrade  
za Kosovo polje.

Češki „Jih“.

## Mnogovrstne novice.

\* *Turška molitev.* — Carigradski dopisnik „Kölner  
Zeitg.“ je poslal temu listu molitev, katero je nedavno  
sestavil Šeih-ul-islam (glavár Turške vere) in katera se  
mora moliti v vseh „džamijah“ (cerkvah) Turškega ce-  
sarstva. Ta molitev se glasi:

„Usmiljeni bog! smiluj se nas in brani nas, nas,  
ki smo tvoje verno ljudstvo. Vsegamogočni bog! ne  
hrani nevernikov! Dobri bog! očisti desnico Osmanov!  
Sè svojo vsemogočno roko uniči surovost in nevero  
brezbožnikov. Blagoslov božji in njegovega proroka  
naj počiva nad vsemi vernimi!

„O bog! okrepi svojega slugo sultana, glavo svo-  
jega izvoljenega naroda! Brani tudi našo zemljo in od-

pravi s površja zemlje vse nevernike, kateri se bojujejo  
proti nam in proti tvoji sveti in edino pravi veri!“

„Izbriši, vsegamogočni bog, slehern sled brezbožnih  
Rusov, kakor tudi brezbožnih Bulgarov in Grekov, ka-  
teri se valjajo v tminah brezverstva, kakor svinje po  
blatu, in kateri so se drzili, dvigniti roko proti tvo-  
jemu proroku Muhamedu! Raztrgaj njih zavezo, raz-  
krôpi njih čete, stêri njih orožje, izdesêti (decimiraj)  
njih vrste, uniči njih réd in pahni jih v dno pekla!“

„Izlíj na njih glave polno svojo jezo in svoj gnjev  
in kaznuj jih, kakor si do sedaj kaznoval vse svoje  
neprijatelje!“

„Ukloni glavo njih vladarja, uniči njih trdnjave,  
stêri in uniči njih moč. Njih otroci naj bodo sirote,  
njih žene udove, njih matere pahni v največo bedo,  
zmêdi jim njih pamet!“

„O bog, uniči vsak sled na zemlji Moskovitov,  
Grekov in Frankov (Evropcev), ki so njih zavezniki,  
in vseh onih, kateri za-nje gojé sočutstvo! Izlíj na-nje  
brezkonečno nesrečo. Žrtev naj postanejo tvojega straš-  
nega srda. Pokončajo naj jih ogenj, kianje, potop, vis-  
lice, kuga, glad in potres. Tvoji angelji pokončevalci  
naj iztrebijo prebivaltelje njih mest. Zateró naj vse te  
brezbožnike, kateri nam želé škodovati, bolezen naj jih  
objame, in njih žene in njih otroke, vse muke naj jih  
obiščejo! Udarci tvojega srda in tvojega gneva naj  
padajo na njih glave kakor toča. Plen naj postanejo  
oni in njih bogastvo onim, kateri verujejo v tebe in v  
tvojega proroka Muhameda, s katerimi bodi milost in  
blagoslov Allaha!“ —

Ta barbariška „molitev“ ali prav za prav divja-  
ška psovka je izbudila toliko nevoljo v izobraženem  
svetu, da se je Turška vlada videla prisiljeno, službeno  
jo opovreči, da ni res. Da pa bode Turkeše bolj pod-  
kurila k sovraštvu do kristijanov, je gotovo, vsaj jo je  
„šeih“ nalašč zato skoval.

## Naši dopisi.

Iz Rusije 2. dec. 7. — Kars, znamenita Turška  
trdnjava v Armeniji, je postal neumrjoč 18. dne u. m.;  
neumrjočega so ga naredili naši hrabri vitezi-junaki.  
Vsi časopisi prinašajo jako zanimiva opisavanja strašne,  
pa za nas slavne noči, katero je Kars preživel ravno  
pred 14 dnevi. Naj podam tukaj čitateljem „Novic“  
odlomek dopisa „Moskovskih Vedomosti“: „Ob 7. uri  
zvečer so se naši polki vzdignili iz svojega stana.  
Tiho tiho so šla naša krdela, pred njimi neustrašni do-  
brovoljci — strelci. Okoli pol 9. se je slišalo nekoliko  
posamesnih strelcov; to so bili streli prednjih straž; še  
enkrat, dvakrat, in zagromeli so topovi, — začelo se je  
strašansko delo. Nepopisljivo hud ogenj je sprejel prva  
napadajoča krdela. Posadka je začela tako strašno pa-  
liti iz topov in pušek, da ni bilo mogoče slišati lastnega  
glasa pri splošnem gromenji orožja; vse trdnjave so se  
zavile v neprenehljiv in nepogasljev ogenj na nekaterih  
mestih v več nadstropjih, iz ognjene verige so leteli  
snopi ognjenih krogel. Karadaške vršine so se spreme-  
nile v gromadni kres. Vsak vojak posadke je izpustil  
sto in sto krogel, ki so žvižgale med strašnim gromom  
vseh 350 topov najnovejše konstrukcije. Nam, ki smo  
od daleč gledali, bilo je strašno videti naša krdela, ki  
jih je osvečeval blisk topov, al hrabro pomikala so se  
pod točo granat in krogel k ognjenemu pasu trdnjav;  
zdelo se je, da niti sekunde ni mogoče držati se na  
nogah v takem ognji. Vendar molčé, brez strela, kakor  
grozni rok neobhodnosti so se dvigala napadajoča kr-  
dela. Oglušivni „urá!“ je naznanil, da so pod ste-  
nami, — grom topov je umolknil. Naši so preskočili